

Mariaus Katiliško konkursui

**Pasvalio Petro Vileišio
gimnazijos 4a klasės
mokinės
Vigydijos Avižonytės**

P O E Z I J A

**PASVALYS
2003**

Skaisti, šviesi mergelė -

Nubėgo takeliu.

Maža, basa mergelė -

Tarp žiedlapių gėlių.

Šaltinin įsisuko,

Nukrito su rasa.

Ant lapų pasisupo -

Nušvito jos kasa.

Ir, plaukus pasileidus,

Pakilo ji aukštai...

Mums šilumą paskleidus,

Šypsojosi žaviai.

Ir vėl mažos rankos
Ir vėl mažos akys
Visur kur pažvelgsi
Plaštakės, plaštakės

Padangėm ir pievom
Visur jos klajoja
Po visą pasaulį
Plevena, skrajoja

Ir erdvę užpildo
Maži jų sparneliai
Plazdenimas skamba
Kaip lauko varpeliai

Tik spindi tik skamba
Pavargsta net akys
Koks rūbas koks šokis
Plaštakės, plaštakės...

Mes vėl sudaužem vienas kito širdy
Gyvenimo ironija - skaudu
Aš taip šaukiausi pragaištį ir mirtį
Bet išėjai pirma ne aš o tu.

Tu taip gyventi troškai ir mylėjai
Gyvenimą lyg jūrą be krantų
O aš keiksnodama viskuo bodėjaus
Kodėl likau gyva nesuprantu?

Tu niekad niekam blogo nelinkėjai
Ir mokeis iš gyvenimo klaidų
O aš gyvenimą paleidau vėjais
Lig šiolei žemėj vietos nerandu.

Kai vieškeliais nubėga upė
Ir maišos žemė su dangum
Aš pajuntu didžiulį smūgį
Išsiskyrimą su žmogum.

Kai šlaistosi baltom pakalnėm
Neramus protėvių vaikai
Kas vakarą savęs paklausiu
Kam mane vieną palikai

Kam išėjai net neperspėjęs
Palikęs vėtrunges laukuos
Man tokią meilę prižadėjęs
Dingai kaip vėjas parugiuos

Net nežinau, ar susitiksim
Ar laimė mums nusišypsos
Kaip ta žibuoklė mėlynakė
Kur šypsosi žaliuos miškuos.

Ar keliais ar vieškeliais aš eičiau,
Nerandu to ko ieškojau vis.
Šaltas vėjas mano plaukus plaiksto...
Trūksta meilės ir drašos. Kurgi ugnis?

Ant bedugnės krašto atsistojau,
Gal likimas man parodys ką?
Tik staiga ištiesus šiltą ranką,
Švelniai apgaubia mane skaisti šviesa.

Žerinčiam laive mane siūbuoja
Saulės – Motinos švelni ranka.
Nubundu iš sapno, atsistuju...
Ir jaučiu - širdy rusena šiluma.

Be saulės

Verkauja berželiai
Apdaro brangaus
Ir nustibę pušys
Šaukiasi dangaus.
Drebulė sulinkus
Šnara tylomis...
Ir klevai ir uosiai
Griežia dantimis
Sriūbčioja liepužė
Gailiai verkdamas,
Šiltos dienos baigias -
Greit ateis žiema:
Ažuolas senolis
Meta jau lapus,
Tiktai eglužėlė
Stebi, kas čia bus...
Guodžiasi jai medžiai,
Tylą supdami.
Žaliaskarei keista...
Ji visai rami.

Noriu kitų sapnų
Kitokio noro
Galbūt švelnaus,
O gal gražaus ar...
Melsvai balto...
Noriu, kad mano delnuose
Jisai tiktai sušiltų...
Neištirptų, neatšaltų.
Noriu lietaus didesnio už svajonę
Noriu didžiausios dovanos –
Pažinti žmones.

Vėl varpelių švytėjimą
Ir gaudimą širdžių
Avinėlių tylėjimą
Aš kas naktį jaučiu

Ištremia vėl į pasaką
Prakeikimas šviesos
Ir minčių nebesurezga
Aptemimas galvos

Per vaivorykštės ašmenis
Virš bedugnės krantų
Į apdulkusias kapines
Basomis vėl brendu

Lyg žaltys susirangiusi
Ir išbriežgus dantis
Balta drobę aptaškiusi
Pasitraukia mirtis.

Po pievą praeities prisiminimai sklando
Į rožę kvepiančia tu panašus širdim
Užtenka tik išgirsti balso aidą
Rusenus meilė vėl įsiplieskia ugnim

Ar tyrumu aušra priliegsta tavo veidui
Beprotiškai švelniom viliojančiom akim
Sakei, jog viską man seniai atleidai
Kodėl dabar neleidi likti su tavim?

Tas beprotiškai sapnas saldus
Ir gaivinantis rytas. Greitieji
Šios vasaros vėjai...
Tau kas kartą primins
Netikėjai tikėjai ikėjai...
Ir galbūt tas žmogus nežmogus
Jei klaidų jo nesmerkia
Gyvenimo audros ir vėjai.